

Marineministeren (Navn): Jeg vil blot tillade mig med ganske faa Ord at udtale, at jeg kan i det hele slutte mig til, hvad der er sagt af min Kollega, den højtærede Krigsminister. Jeg vil blot føje til med Hensyn til Spørgsmaalet om Bestiftelse af Forfvar, at saa vidt jeg nu ser, har jeg ikke noget videre derimod, men jeg maa forbeholde mig paa et senere Tidspunkt muligt at stille Vædringsforslag, da jeg jo ikke har haft nogen som helst Forhandling med Udvalget og slet ikke, før Betænkningen forelaa, overhovedet vidste, om Udvalget forhandlede eller ikke. Da nu de militære Retter i Søværnet ere sammensatte og votere ikke saa lidt forskelligt fra, hvad Krigsretterne gøre i Søen, saa er det jo ret rimeligt, at jeg dog maa for mit Vedkommende se mig lidt nærmere for, før jeg kan give Sagen min fulde Tilslutning. Jeg tror ikke, der paa nogen Maade skal med Hensyn til Spørgsmaalet om Forfvar komme nogen egentlig Indvending fra min Side, som man i alt Fald ikke let kan komme over. Spørgsmaalet om en Appellinstans er en Sag, som vil kunne saa min fulde Tilslutning; i og for sig erkender jeg naturligvis Usædeligheden af at have en saadan; men jeg maa ligesom Krigsministeren mene, at det er ikke Tiden nu at behandle den blot som Tillæg til det foreliggende Lovforslag.

Ordføreren (Bj. Jensen): Jeg erkender, at den højtærede Krigsminister har udtalt sig her i Salen overensstemmende med sin Stilling i Udvalget, og ærede Medlemmer ville altsaa deraf kunne se, hvorledes Forholdet i Virkeligheden er. Det er ganske rigtigt, som det ærede Medlem fra Ringkøbing (S. C. Christensen) sagde, at den højtærede Minister ingenlunde havde overhovedet nægtet at acceptere en Appellinstans i militære Sager; men han har dog ikke kunnet bruge den Appellinstans, som er foreslaaet fra Mindretallet og har i det hele maattet forbeholde sig nærmere Overvejelse ad anden Vej, inden han kunde tage dette Spørgsmaal op til Drøftelse. Jeg haaber, at ærede Medlemmer deraf ville se, at Tanken om at kunne gennemføre en Appellinstans nu for Tiden, i denne Rigsdagsamling maa være absolut opgivet. Der foreligger altsaa over for dette Spørgsmaal egentlig kun dette: Vil man opgive for Øjeblikket at saa gennemført denne Reform, som der jo dog ogsaa efter de højtærede Ministres Udtalelser er al Udset til — det er Sagens sande Sammenhæng. Jeg tvivler ikke om, hvorledes man bør stille sig i Rigsdagen til dette Spørgsmaal. Den ærede Krigsmini-

ster gjorde med Hensyn til Lovens øvrige Indhold en Bemærkning, som han ogsaa allerede havde gjort i Udvalget, nemlig at han ønskede at komme til en Begrænsning af det Antal Sagførere, som overhovedet skulde kunne benyttes over for Krigsretterne. Jeg skal der gøre opmærksom paa, at de, som skulle bestikkes som Sagførere, ere et begrænset Antal Sagførere, som altsaa kunne saa det ubvidede Hverv ogsaa at kunne bestikkes som Sagførere for Militærretten som nu for Civilretten. Altsaa, i den Henseende tror jeg ikke, at man fra Administrationens Side kunde have nogen som helst Betænkelighed; jeg kan tænke mig, at man vil sige: Det er ikke alene de Sagførere, som bestikkes af det offentlige, men ogsaa dem, som den paagældende tiltalte selv kan antage, og at det for deres Vedkommende skulde være hensigtsmæssigt at begrænse det Antal Sagførere, mellem hvilke den tiltalte selv skulde vælge. Det forekommer mig imidlertid heller ikke, at der der er tilstrækkelig Grund til at komme ind paa en Begrænsning, da der jo ikke findes nogen Begrænsning over for Civilretten i saa Henseende, og hvorfor der skulde være succurrere Grænse over for Militærretten end over for Civilretten, er jeg paa dette Trin af Sagen ikke i Stand til at se. Det er altsaa disse Bemærkninger, jeg finder Anledning til at gøre over for den højtærede Krigsminister. — Den højtærede Marineminister beklager sig over, at han ikke har været tilstede til Udvalget og altsaa ikke har kunnet saa Kendskab til denne Sag, før Betænkningen har foreligget for Tinget. Jeg skal kun udtale, at jeg er overbevist om, at alle Udvalgets Medlemmer have været saa naive at tro, at naar vi tilkalbte den ærede Krigsminister, var det paa en Maade paa begge Forsvarsministres Vegne, og at en Forhandling mellem de to ærede Ministre i den Henseende var gaaet forud for Konferencen med Udvalget, hvad vi havde den Være at gentage for den ærede Krigsminister i Udvalget. Men da jo vistnok Reglerne i alt væsentligt, maa være ens til Lands og til Søs — jeg kan ganske vist tænke mig Forhold, hvor der er større Vanskelighed til Søs end til Lands, nemlig paa lange Søfarter — saa længe Søfarten er inden for vore egne Farvande, risikerer man ingen Vanskelighed; det er kun det ene Tilfælde med de lange Sotogter, at der vistnok kan gøres Indvendinger mod Sagen; men jeg tror heller ikke, at der er nogen Vanskelighed. — Jeg vender nu tilbage til Spørgsmaalet om en Appellinstans. Jeg vil gerne gøre nogle Bemærkninger